

פסחים דף פב

משנתנו נטמא מיעוטו, והנותר - שורפין אותו בחצרותיהן או על גגותיהן מעצי עצמן.	משנה אחרת בפסחים וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קדש, אם עבר צופים - שורפו במקומו, ואם לאו חוזר ושורפו לפני הבירה מעצי המערכה!	
רב חמא בר עוקבא	בבעל הבית	באכסנאי
רב פפא	באכסנאי שלא החזיק בדרך	באכסנאי שהחזיק בדרך
רב זביד	בבעל הבית	באכסנאי ואף על גב דלא החזיק בדרך, אכסנאי כיון דלית ליה - עשאוהו כציקנין

באו לשורפו:

בחצרותיהן ומעצי המערכה – אין שומעין להן		לפני הבירה ומעצי עצמן – אין שומעין להן.	
דילמא פיישן מינייהו ואתו בהו לידי תקלה	רבי יוסף אמר: שלא לבייש את מי שאין לו	רבא אמר: מפני החשד	
	איכא בינייהו: דאייתי קני וחירותא, דלא חזי למערכה		
	יהיה אסור כי עדיין יבייש את מי שאין לו	יהיה מותר כי לא יחשדו בו	

תנן התם: ראש המעמד היה מעמיד את הטמאין על שער המזרח. מאי טעמא? - אמר רב יוסף: כדי לביישן. רבא אמר: מפני החשד. מאי בינייהו? איכא בינייהו: מפנקי, אי נמי: דקא גדיל שישורא.

משנה.

הפסח שיצא או שנטמא		נטמאו הבעלים או שמתו	
ישרף מיד	תנא קמא - תעובר צורתו וישרף בששה עשר	רבי יוחנן בן ברוקה אומר: אף זה ישרף מיד, לפי שאין לו אוכלין.	

ויקרא פרק ז פסוק יט

והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל בֶּאֱשֶׁר יִשְׂרָף וְהַבֶּשֶׂר כֹּל טְהוֹר יֹאכַל בֶּשֶׂר:

ויקרא פרק י פסוק יח

הן לא הובא את דמיה אֶל הקֹדֶשׁ פְּנִימָה אֲכֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בְּקֹדֶשׁ כְּאֶשֶׁר צִוִּיתִי:

ויקרא פרק ו פסוק כג

וְכֹל חֲטָאת אֲשֶׁר יֹבֵא מִדָּמָה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ לֹא תֹאכַל בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף:

המקור - הפסח שיצא או שנטמא

המקור בתורה	טמא	יוצא
ויקרא פרק ז פסוק יט	והכֹּסֵף אֲשֶׁר יִזַּע כֹּכַד טָמֵא זָא יֹאכַל כֹּסֵף יִשְׂרָף	הן לא הובא את דמיה אֶל הקֹדֶשׁ פְּנִימָה
אין יודעים שמדובר גם בקדשי קלים?	גלי רחמנא בקדשים קלים (הפסוק בויקרא ז מדבר על שלמים), כל שכן בקדשי קדשים	רבי שמעון אומר: כֹּקֵשׁ כֹּסֵף תִּשְׂרָף - לימד על חטאת ששריפתה בקודש. אין לי אלא זו בלבד, שאר פסולי קדשי קדשים, ואימורי קדשים קלים מניין? - תלמוד לומר: וְכֹל כֹּקֵשׁ כֹּסֵף תִּשְׂרָף. אשכחן קדשי קדשים, קדשים קלים מנלן? - אלא: כל פסולו בקדש בשריפה, לא שנא קדשים קלים ולא שנא קדשי קדשים - גמרא גמירי לה. וחטאת דאהרן - משום מעשה שהיה כך היה.

ויקרא פרק ז - פיגול

(יח) ואם האכל לאכל ממשך זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה תשא :

ויקרא פרק יט - נותר

(ח) ואכליו עונו ישא כי את קדש יקנוק חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה :

קושי: ולתנא דבי רבה בר אבוה, דאמר: **אפילו פיגול טעון עיבור צורה**, מנא לן? - יליף עון מנותר. -
ונילף עון מנותר דאהרן!
תירוץ: אמר לך: חטאת דאהרן כי האי גוונא נמי עיבור צורה לדורות בעיא, והתם - הוראת שעה היתה.

חטאת אהרון – משום אנינות נשרפה או מפני טומאה נשרפה (מחלוקת בזבחים קא).

קושי: השתא דאמרינן כל פסולי דקדש בשריפה, לא שנא דקדשי קדשים ולא שנא קדשים קלים גמרא גמירי לה. **כקדש כאש תשרף** למה לי?
ההוא מבעי ליה ששריפתה בקדש.

קושי: **והכשר אשר יע ככל טמא דא יאכל כאש ישרף**, למה לי?
תירוץ: ההוא לגופיה איצטריך. סלקא דעתך אמינא: כל פסולי דקדש, כגון לן דמה, ונשפך דמה, ויצא דמה, ונשחטה בלילה דבשריפה - דליתנהו בחולין. אבל נטמא, דבחולין נמי מפסיל - אימא הואיל ואיתעביד ביה עובדין דחול, אימא לא תיבעי שריפה, ותיסגי ליה בקבורה - קא משמע לן.